

JOSEF LOTTES / IVO MICHALÍK

NE KAŽDA ZRŮDA JE VRAH

DALŠÍ SLAVNÉ PŘÍPADY
VELITELE PRAŽSKÉ MORDPARTY

xyz

Ne každá zrůda je vrah

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Josef Lottes, Ivo Michalík

Ne každá zrůda je vrah – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz.

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Josef Lottes, 2025

© Ivo Michalík, 2025

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7683-980-9

ISBN e-knihy 978-80-7683-982-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-983-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-981-6 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

**NE KAŽDÁ
ZRŮDA JE
VRAH**

x̣ỵẓ

O devadesátých letech
se často hovoří jako
o „divokých“. Případy
popsané v této knize tomu
do značné míry odpovídají.

ÚVODEM

Ve své první knize, nazvané „opačně“ *Ne každý vrah je zrůda*, jsem se zabýval nástupem k policii, tehdy vlastně ještě k Veřejné bezpečnosti, přechodem z uniformy ke kriminálce, potom přestupem z okresní kriminálky na krajskou. V mém případě šlo o přestup k Městské správě VB, odbor obecné kriminality, 1. oddělení. Tedy do oddělení vražd, mezi lidmi známého jako mordparta.

Psal se rok 1989 a na oddělení jsem byl pátým rokem. Na jaře jsme se jako kriminálka stěhovali. Bylo nám všem líto, že musíme odejít z Konviktské ulice 14 na Praze 1. To byla v té době policejní adresa, které se báli všichni lumpové. Vedlejší Bartolomějská, kde sídlí kriminálka Prahy 1, má tuto pověst dodnes.

Bylo to takové smutné rozloučení se starou budovou, přičemž jsme zde zanechali veškerý nábytek a s sebou si vzali pouze spisy s tím, že jdeme do úplně nového a nově vybaveného baráku – v Kongresové ulici naproti Nuselskému mostu.

Jediné zařízení, které jsme si přivezli, byla stará židle, na níž sedávali pachatelé vražd a na níž se doznávali k provedení těch nejhrůznějších věcí. Obyčejná čtyřnožka s kulatým sedadlem bez opěrky, v našich očích však vzácná relikvie. Mimochodem, obdobu si převáželi i kolegové z kriminalistické techniky. Ti si stěhovali židli na focení pachatelů, která se pákou na dálku přetáčela podle potřeby. Tento starý mechanismus pocházející z dob rady Josefa Vaňáska (seriálového Vacátka) fungoval po desetiletí bez jediné závady. Později se stal součástí inventáře Muzea Policie ČR.

Páté patro v Kongresové ulici se pro mě a vlastně pro nás všechny stalo pracovním domovem na řadu dalších let. V kanceláři jsem seděl s kolegou a kamarádem Karlem Adamcem. Výhled z okna jsme měli na hotel – tehdy Forum, nyní Corinthia – a na Nuselský most.

Na oddělení se mimo vražd řešila i řada dalších věcí, které se týkaly nejružnějších úmrtí a těžkých ublížení na zdraví v Praze. Denně se před ranní poradou oddělení konalo takzvané čtení a v zasedačce se sešla celá kriminálka. Byli jsme seznámeni s veškerou závažnější nebo sériovou trestnou činností, k níž v hlavním městě došlo za posledních 24 hodin. Svodky k jednotlivým případům byly ještě toho dne rozděleny a předány na jednotlivá oddělení, a to

vždy podle problematiky. Takže k nám se dostávala veškerá úmrť včetně sebevražd, ublížení na zdraví a podobně. Každý potom ještě prověřoval svůj úsek podrobněji na jednotlivých odděleních obvodních kriminálek. Já jsem měl na starosti sebevraždy. Ty – jak je dobře známo – úzce souvisely právě s Nuselským mostem, respektive tehdy ještě mostem Klementa Gottwalda. Nebo též „Mostem sebevrahů“.

Vedl jsem si podrobnou statistiku, kde byly údaje o všech nešťastnících, kteří se rozhodli ukončit svůj život skokem z „Nuseláku“. Většinou se jednalo o muže a téměř polovina z nich neměla bydliště v Praze – proč za dobrovolným koncem vlastního života jezdili právě sem, jsem nikdy pořádně nepochopil.

Podobných záhad však zhruba čtyřicet metrů vysoký Nuselák obestíralo více. Stávalo se třeba, že tři týdny zde k žádné sebevraždě nedošlo, aby se pak během dvou dní udály hned tři. Baval jsem se o těchto nepravidelných intervalech i s několika psychology a psychiatry, přemýšleli jsme, zda na to nemůže mít nějaký vliv počasí, Měsíc, cokoli dalšího.

Lidé, kteří bydleli v domech pod mostem, se museli obrnit pořádnou trpělivostí. Poblíž místa, kam sebevrazi zpravidla dopadali, stála benzinová pumpa (mimochodem

je tam dodnes), takže i její provozovatelé si užili svoje. Po Praze se dokonce nějakou dobu šířily zvěsti, že někdo lidi z Nuseláku shazuje a ať si dají pozor a v noci tudy raději ani nechodí.

Byly to pochopitelně fámy, ovšem k jedné vraždě zde skutečně došlo.

Stalo se to 12. října 1990, kdy krátce po 18. hodině procházející ani ne třicetiletá žena shodila z mostu svého sedmiletého syna a vzápětí skočila za ním. Obě těla byla nalezena v parku Folimanka. Dotyčná tímto skutkem řešila závažné rodinné problémy, navíc trpěla psychickou poruchou.

O tragédii se hodně zajímal tisk a snad i díky tomu byly následně pod zábradlí nainstalovány sítě. Skoky ale neustaly, ona to ostatně nebyla tak velká překážka. Zábradlí jsem nikdy neměřil, ale mohlo být tak 120–130 cm vysoké. Zlom nastal někdy v roce 1997, kdy zde přibyl téměř třímetrovy drátěný plot, který byl později ještě vylepšen překrytím na své vrchní části.

Když procházím Nuselákem a na to plotové hrazení se dívám, říkám si, že toto zdolat by byl pomalu kaskadérský výkon. Přesto se o to občas někdo pokusí. Ve většině případů jsou na místě brzy hasiči, policisté, záchranáři, psycholog, a tak nakonec všechno dobře dopadne.

Objevily se i případy, kdy sebevrah přežil, protože skočil z kraje mostu, kde není taková hloubka a tělo dopadne mezi stromy a do travnatého svahu.

Já sám jsem končil své záznamy někde kolem 330 skoků z Nuseláku. Poté došlo ještě k několika dalším, ale už zdaleka nebyly tak četné, spíše šlo o jedince ročně.

Ale dost o Mostu sebevrahů.

Psal se rok 1989.

Pomalů jsme se zabydlovali na nové adrese v Kongresovce. Případů se sice událo více než o rok dříve, ale obecnost byla i tak velice dobrá. Vlastně až do listopadu nám neutekla jediná vražda, všichni pachatelé byli spolehlivě za mřížemi.

Věděli jsme, že to ve společnosti nějak vře, uniformování policisté přijímali různá opatření, nás se ale vcelku nic netýkalo.

Pamatuji si to jako dnes – byl pátek, většina kolegů trávil den na povinných střelbách. Já jsem měl odstříleno z předchozího dne a na oddělení jsme byli snad jen tři. Po poledni přišel někdo z vedoucích a řekl nám, že večer má být nějaké opatření, jestli můžeme, abychom byli pro jistotu po práci v Bartolomějské ulici v zasedačce. Tak co nám zbývalo, šli jsme všichni do Bartáku.

V zasedačce byla promítačka a nějaké kotouče s filmy. Včetně *Ďábelské brigády*, mého „oblíbeného“. A tak jsme se na něj koukali.

I přes zavřená okna a vzdálenost dvou bytových bloků jsme zvenku slyšeli křik, skandování a podobně. Vůbec jsme nevěděli, co se to děje. Zhlédli jsme film a kolega říká: „Pojď se tam podívat.“ Vydali jsme se ulicí Karolíny Světlé na Národní třídu. Vyšli jsme poblíž Nové scény Národního divadla.

Panoval tam vcelku klid, po pravé straně stáli policisté v uniformách, kteří přehradili ulici, za nimi, to jsme nechápali, nějakí „čumilové“ a mezi nimi herci v divadelních kostýmech. Po chvíli jsme šli zpět do Bartolomějské, řekli nám, že opatření pro nás končí, a jeli jsme domů.

Teprve druhý den jsme se dozvěděli, co se 17. listopadu večer stalo. Nevím už, jestli hned od soboty nebo až v neděli byla vyhlášena pohotovost, a tak jsme se na pár týdnů „nastěhovali“ do práce. Když se mě později ptali, co jsem viděl na Národní třídě, ani jsem nelhal, když jsem říkal, že vodníka a rusalky.

Pochopitelně jsme byli zvědaví, co se v Praze děje, ale byli jsme v práci de facto „zavření“. Přespávali jsme v ní na nafukovacích matracích ve spacácích. Pokud už jsme se dostali ven, viděli jsme samozřejmě všude ulice plné lidí.

Mnoho z nich začalo házet všechny policajty do jednoho pytle, všichni jsme byli „ti špatní“ kvůli konfliktu na Národní třídě. Jednomu mému kolegovi se například stalo, že se někomu legitimoval a dotyčný mu vmetl do tváře, že jeho průkaz je stejně určitě padělaný, tak ať ho neotravuje...

Bylo na nás, abychom lidi přesvědčili o tom, že jim chceme v první řadě pomáhat. Snad se nám to dařilo i díky mnohdy mravenčí práci na následujících případech.

PRVNÍ PŘÍPAD PO SAMETU

NEPAMATUJI SI UŽ PŘESNÉ DATUM, BYLO TO zhruba týden po událostech, jimž dnes říkáme sametová revoluce. Volal operační, že v jednom hotelu na Praze 1 došlo k vraždě mladé dívky, která měla být vyhozena z okna.

Konečně jsme se dostali z baráku.

S Karlem Adamcem a vyšetřovatelem Lubošem Andresem jsme jeli na místo, kde už byl výjezd, který prováděl ohledání a základní šetření. Dorazili jsme krátce po nich. Pod okny hotelu ležela hezká dívka. Klasická poloha po pádu, ale na zádech. Vedle ní stály její boty. Byla oblečená.

Z dokladů jsme zjistili, že jde o devatenáctiletou vysokoškolačku z Prahy. Vedoucí výjezdu právě hovořil se svědkem. Když nás uviděl, okamžitě šel k nám s tím, že výslech

bude na nás. Ten svědek se mi zdál povědomý. Když jsme přišli blíž, došlo nám to. Šlo o známého hudebníka.

Představili jsme se a on okamžitě začal: „Přijeli jsme do Prahy s celou kapelou, abychom viděli revoluci, a ubytovali jsme se v hotelu ve třetím patře. Byl jsem v pokoji a náhodně jsem se podíval z okna. Viděl jsem, jak naproti v domě nějaká dívka stojí venku na okně a drží se rámu. Jako by chtěla vlézt dovnitř. Najednou se pustila. Jak padala, vysunuly se cizí ruce, jako by ji vyhazovaly. Ona potom volným pádem dopadla naznak na zem.“

„To znamená, že někdo ji chytil za ruce, kterými se držela, a vyhodil ji?“

„Ano, přesně tak to vypadalo, ještě se vyklonil z okna. Byl to nějaký muž. Jak vypadal, jsem si nevšiml.“

VY MĚ URČITĚ ZAVŘETE!

Víc jsme prozatím vědět nepotřebovali. Pohledem na rohovou budovu a otevřené okno jsme zjistili, že po celém obvodu pod okny v patře je ozdoba, výčnělek, na kterém zemřelá patrně stála. Široký asi deset centimetrů.

Uvnitř hotelu už byli naši kolegové z kriminálky Prahy 1. Zadrželi muže, který v daném pokoji bydlel. Na místě probíhalo další ohledání.

Na recepci jsme zjistili, že uvedený host, občan Spolkové republiky Německa, se v hotelu ubytoval předešlého dne. Bylo mu 35 let, trvale bytem v Mnichově. Zaplatil za pobyt na tři dny. K zemřelé dívce zaměstnanci hotelu uváděli, že ji neznají, zaznamenal ji pouze číšník, který ji viděl, jak se bavila se zadrženým Němcem.

Hlavního podezřelého jsme na místě začali vytěžovat. Byl velmi rozrušený, nedokázal se pořádně soustředit. Překážkou byla rovněž jazyková bariéra, recepční nám naštěstí dělal tlumočníka.

Cizinec vypověděl, že se přijel do Prahy podívat, jak tady padne režim. Že německé noviny jsou toho úplně plné. Ubytoval se v hotelu a v něm se téhož dne náhodně seznámil s hezkou dívkou, kterou nejprve pozval na drink a potom jí naznačil, že by s ním mohla jít nahoru. Ona souhlasila.

Po příchodu na pokoj se chvíli bavili a on se nabídl, že zajde dolů koupit nějaké pití. Než odešel, z obavy, aby mu slečna neutekla, pokoj zamkl. Odešel do přízemí hotelu, kde koupil dvě lahve šampaňského. Hned se vrátil. Po odemčení pokoje Čěšku nikde neviděl. Všiml si, že okno je otevřené

dokořán. Myslel si, že mu takto utekla. Podíval se do aktovky a zjistil, že mu schází 500 marek. Najednou dotyčnou zahlédl, jak stojí zvenčí na okně a drží se rámu. Chtěl jí pomoci, aby vlezla zpět dovnitř, ale když se jí snažil chytit za ruce, ona se pustila a vypadla ven na chodník.

Víc k tomu neřekl. Zatímco nám toto povídal, z rozrušení brečel a opakoval, že jej určitě zavřeme na dobrých dvacet let, ale on jí přitom chtěl akorát pomoci.

PRAHA UŽ HO NELÁKALA

Jeho výkladu události by se dalo do určité míry věřit. Pořád ale scházely peníze, které mu dívka měla ukrást. Už se stmívalo, když byl podezřelý umístěn do cely.

Na druhý den se konala soudní pitva. Peníze se našly! Dívka je skutečně ukradla, vložila je v ruličce do prezervativu a ten si zasunula do míst, kam se kondom zpravidla zasouvá...

K hotelu jsme přivolali hasiče s plošinou. V prachu na římse pod oknem pokoje vedly stopy dívčiných nohou, a to až na roh budovy. Bylo patrné, že se skutečně přidržovala

oken. Na konci římsy se kus ulomil, a ona tak nemohla dosáhnout na rohový balkonek, přes který chtěla utéct. Proto se vrátila zpět až k otevřenému oknu. Patrně v okamžiku, kdy chtěla vlézt do místnosti, si jí všiml dorazivší Němec a pokusil se jí pomoci. Jenže ona se jej lekla, pustila se a spadla dolů. On ji chtěl, jak uvedl ve své výpovědi, chytit, proto se ještě vyklonil z okna, ale už bylo pozdě.

Případ jsme tedy vyřešili ani ne za 48 hodin a cizince propustili.

Děkoval nám a říkal, že se už v duchu na dlouhá léta loučil se svobodou, že naší policii nevěřil a že je překvapený, jak poctivě a rychle pracujeme. Dodal, že snad se na něj za to nebudeme zlobit, ale do Prahy už asi opravdu nikdy nepojede.

CO ZPŮSOBILA PREZIDENTSKÁ AMNESTIE?

Závěr roku 1989 proběhl v takovém nějakém zmatku. Vedení řešilo zákrok ze 17. listopadu, ale my jsme se starali spíše o běžné věci. Zároveň jsme pochopitelně byli zvědaví,

co bude, respektive jak to bude dál s policií. Proslýchalo se, že vzniknou nějaké nové útvary, ale i to šlo mimo nás.

Zlom nastal hned po Novém roce 1990, a to vyhlášením amnestie prezidenta republiky.

Stalo se, že během dvou měsíců bylo z celkového počtu 31 000 odsouzených vězňů v Československu propuštěno 23 000 lidí na svobodu, z toho 15 000 na území budoucí České republiky.

Amnestie se neměla vztahovat na ty nejzávažnější násilné trestné činy, jenže řadě jejich pachatelů byla prominuta část trestu. No, a pro některé z nich to znamenalo, že už si patřičnou část odseděli a i oni tedy mohli kriminál opustit.

Většina z nich se vlastně neměla kam vrátit, kde bydlet, kde začít legálně pracovat. Velká část bezprizorních chlapů to řešila okamžitým sklouznutím zpět ke zločineckému způsobu života. Vzápětí jsme to poznali na kulminaci kriminality ve všech směrech. Obrovsky narostla majetková i násilná trestná činnost. Kolega Jarda Lipka to shrnul jednoduchou matematikou – jen na Praze 1 museli najednou řešit tolik loupežných přepadení jako o rok dřív v celém hlavním městě.

A vraždy? Už v roce 1990 stoupl jejich počet o více než sto procent.

Byli jsme z toho zoufalí. Všem bylo jasné, že počet kriminalistů se bude muset razantně zvýšit. Zpočátku se to řešilo tak, že nám s každou vraždou vypomáhali dva chlapi z daného rajonu. Šlo přitom o krátkodobou akci, práce přibývalo všude a schopných lidí bylo jednoduše málo.

K nám na oddělení postupně přišli i noví stálí kolegové. Jedním z nich byl třeba Honza Štoček, který se svým způsobem vracel, protože už u nás před lety pracoval a dobře jsme se znali, ale on posléze odešel potírat násilnou trestnou činnost na Praze 6. Věděli jsme, že jeho příchod je sázkou na jistotu, že nám jednoznačně pomůže.

Zároveň jsme však počítali i ztráty. Honza Černý a po něm i Pavel Procházka odešli do důchodu. K jiným útvarům se přesunuli Tonda Šrámek nebo Ivan Baroch. Odešel také náš šéf Petr Novotný, který byl pověřen vedením celé kriminálky na Praze 3. Vystřídal ho Honza Přenosil, letitý pracovník mordparty.

Práce jsme měli skutečně hodně – a to divoké devadesátky teprve začínaly.

Případů dál přibývalo.

Tím spíš, že k nám začal pronikat organizovaný zločin, na který se specializovali gauneři ze států někdejšího Sovětského svazu, Asie nebo Albánie.

NE KAŽDÁ ZRŮDA JE VRAH

Teď se ale ještě vrátím k roku 1990, tedy do doby krátce po amnestii a po sametové revoluci.

Z několika velmi nehezkých důvodů na tento rok nikdy nezapomenu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Ne každá zrůda je vrah*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.